

Sygnatura akt VI Ka 200/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 kwietnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 r.

sprawy **Z. M.** ur. (...) w miejscowości N.

syna M. i M.

oskarżonego z art. 157§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 14 grudnia 2015 r. sygnatura akt VI K 486/14

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. G. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 200/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 kwietnia 2016 roku

Apelacja oskarżonego Z. M. od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 14 grudnia 2015 roku (sygn. akt VI K 486/14), którym sąd ten warunkowo umorzył na okres próby lat dwóch postępowanie karne przeciwko Z. M. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. orzekając wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych, okazała się bezzasadna. Podniesione w jej treści zarzuty i argumenty nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd odwoławczy nie dopatrywał się także z urzędu okoliczności, które uzasadniałyby zmianę bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Wina oskarżonego w świetle całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów nie budzi wątpliwości, zaś zastosowana przez sąd pierwszej instancji reakcja karna nie może zostać uznana za rażąco niewspółmiernie surową. Ocena dowodów przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji pozostaje prawidłowa, uwzględniająca wszystkie przeprowadzone dowody ocenione w aspekcie zasad logiki oraz doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy w zupełności akceptuje twierdzenia i wnioski wyprowadzone przez Sąd Rejonowy w procesie oceny dowodów zaprezentowane w modelowo sporządzonych pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, których oskarżony w osobistej apelacji w istocie nie podważa. Trafnie dostrzegł sąd pierwszej instancji, że oskarżony przyznał się w toku rozprawy do zachowania odpowiadającego postępowaniu zarzuconemu jego osobie aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. Z kolei pokrzywdzona w zeznaniach swoich obciążała oskarżonego zachowaniem korespondującym z tym do którego oskarżony się przyznał. Wersję pokrzywdzonej wsparła nadto świadek E. C.. Błędnie natomiast świadka T. C. sąd pierwszej instancji nie pouczył o prawie do odmowy składania zeznań skoro jako brat żony oskarżonego pozostaje on osobą najbliższą oskarżonego w rozumieniu art. 115 § 11 k.k.. Uchybienie to nie mogło mieć jednak wpływu na treść zaskarżonego wyroku, skoro nawet przy pominięciu relacji tego świadka orzeczenie zapadłe w sądzie pierwszej instancji jawi się jako prawidłowe. Z kolei relacje świadków S. O. i A. Ż. trafnie ocenione zostały przez sąd pierwszej instancji jako niezaskarżone na wiarę przede wszystkim z uwagi na dostrzegalne w ich treści istotne sprzeczności zarówno wewnętrzne, jak i sprzeczności z dowodami, którym dał sąd wiarę.

W tych zatem warunkach zawarte w apelacji oskarżonego twierdzenie, że nie popełnił on przypisanego mu przestępstwa nieoparte argumentacją, która podważałaby ocenę dowodów przeprowadzoną przez sąd pierwszej instancji, nie mogło skutkować uwzględnieniem apelacji. Żaden z argumentów obejmującej dwa pisma procesowe apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom oskarżonego, ustanowiony wobec jego osoby okres próby nie jest związany z karą pozbawienia wolności, lecz z warunkowym umorzeniem postępowania, stąd też ewentualne niepowodzenie w jego przebiegu nie spowoduje konieczności odbycia przez oskarżonego kary pozbawienia wolności, co z kolei utracą obawy oskarżonego o zamiary jego żony mającej w jego przekonaniu doprowadzić do osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym.

Okoliczność, iż postępowania toczące się z doniesienia oskarżonego o czyny, które zgodnie z jego twierdzeniami popełnić miała pokrzywdzona, zostały umorzone nie może posiadać żadnego znaczenia dla oceny niniejszej sprawy zwłaszcza, że podnosząc tę okoliczność oskarżony w żaden sposób nie wiąże jej z realiami niniejszego postępowania. Powołana przez oskarżonego okoliczność w postaci uzyskanych przez niego odznaczeń jak również fakt, iż pozostaje on honorowym dawcą krwi, nie mogły wpłynąć na zmianę zaskarżonego orzeczenia w kierunku postulowanym w apelacji. Okoliczności te mogłyby posiadać ewentualny wpływ na wymiar kary wobec oskarżonego, lecz z uwagi na łagodne w tym względzie orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania nie mogły one prowadzić do dalszego jego złagodzenia. Podnoszone przez oskarżonego dalej kwestie związane z zachowaniami żony oskarżonego pokrzywdzonej w niniejszej sprawie nie mogą posiadać znaczenia dla oceny trafności zaskarżonego orzeczenia, skoro z treści środka odwoławczego Z. M. nie wynika, by zachowania te posiadały jakikolwiek związek z rozpatrywaną sprawą zwłaszcza, że oskarżony ponownie podnosi, że postępowania przeciwko żonie o te zachowania zostały umorzone. Podobnie żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie posiadają kwestie związane z zasądzeniem od oskarżonego, jego zdaniem niesłusznie, świadczeń alimentacyjnych, czy też sprawy mieszkaniowe małżonków M. sprzed ponad dwudziestu lat. Podobnie znaczenia takiego nie mają zachowania syna pokrzywdzonej K. M., jak również rozliczenia finansowe członków rodziny związane z regulacją bieżących opłat.

Brak było przy tym podstaw do uwzględnienia wniosku oskarżonego o złagodzenie dolegliwości finansowych nałożonych wobec niego zaskarżonym wyrokiem. Zważając na uzyskiwane przez niego regularne i niemałe dochody z tytułu emerytury, suma 300 złotych tytułem świadczenia pieniężnego orzeczonego wobec oskarżonego nie mogła zostać uznana za dolegliwą w stopniu niewspółmiernym do przypisanego czynu zwłaszcza, że dla oskarżonego dolegliwość związana z koniecznością uiszczenia świadczenia pieniężnego posiadać będzie również wymiar prewencyjny. Wniosek ten pozostaje tym bardziej zasadny gdy zważy się, że w apelacji oskarżony podnosi, iż jest gotów uiścić nawet kwotę 500 złotych na wskazany przez siebie cel społeczny. Z kolei uzyskiwana przez oskarżonego wysoka emerytura nawet przy uwzględnieniu ponoszonych przez niego wydatków na które oskarżony się

powołuje nie mogła prowadzić do uznania, że uiszczenie zasądzonych od oskarżonego przez sąd pierwszej instancji w części wydatków postępowania byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Za szerszym niż zastosowane przez Sąd Rejonowy zwolnieniem oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania przed sądem pierwszej instancji nie przemawiały również w realiach niniejszej sprawy względy słuszności.

Stanowisko obrońcy oskarżonego w toku rozprawy odwoławczej niczego do sprawy nie wniosło.

W tych warunkach brak było podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżonego. Mając na uwadze względy słuszności sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tym postępowaniem związanymi obciążając Skarb Państwa.